

J. K. JOHANSSON

VENLA

STRHUJÍCÍ THRILLER

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

VENLA

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

J. K. Johansson

Venla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

J. K. JOHANSSON

VENLA

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

J . K . J O H A N S S O N

VENLA

S T R H U J Í C Í T H R I L L E R

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

*Czech edition published by agreement with J. K. Johansson
and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland*

12. 4. 1987 Neapol

My bestest Venla! I wish you the great birthday to you. You lovely girl. I hope the day is the great you hoped! Here a little present to you, my lovely girl!

Luca

Venla složila dopis a z obálky nechala do dlaně sklouznout tenký stříbrný řetízek. Visel na něm krásný andílek. Zvedla šperk do vzduchu a zkusmo si ho přiložila ke krku. Potom si odhrnula dlouhé blond vlasy a řetízek rozpojila. Chvilí s ním bojovala, pak ho na zátylku zapnula a andílek se jí uvelebil na prsou. Byl to její první vlastní šperk. Pohodila vlasy a usmála se na sebe do zrcadla. Luca. Úžasný Luca.

Před půl rokem přinesla učitelka angličtiny do třídy hromádku nabídek na dopisování, které obsahovaly i fotky. Venlu okamžitě zaujal kudrnatý chlapec s veselým úsměvem a nejkrásnějšíma očima na světě, ačkoli ostatním si to přiznat netroufla. Napůl nedbale hodila Lucovu nabídku zpátky na katedru a tajně doufala, že si ji nikdo nevezme. Holkám, které se s nadšeným pištěním houfovaly kolem stolu, sdělila, že po kamarádovi na dopisování netouží, aspoň ne po Italovi. Ale jakmile začala přestávka, proklouzla zpátky do třídy, prý pro zapomenutý svetr, a dopis z úplného spodku hromádky zastrčila hluboko do kapsy upnutých plísňáků.

Lucova fotka na ni teď hleděla z rohu zrcadla nad psacím stolem, mezi fotkami kapely Bangles, George Michaela a Billyho

Idola. Billy Idol zaujímal čestné místo, i když jeho samotného ani jeho hudbu moc ráda neměla. Aby v očích kamarádek ale vypadala hodnověrně, důkladně se z paměti naučila slova jeho písniček a postupně si z rádia nahrála celou kazetu jeho hitů. I přes pečlivou práci zůstal na pásce útržek moderátorových slov. To musí žvanit do hudby? Určitě to dělají naschvál!

Z vedlejšího pokoje se ozvalo bubnování. Nešlo jí na rozum, že si její mladší bratr dokáže den za dnem pouštět pořád dokola tutéž písničku a vždy v pravidelných intervalech vykřikovat „You gotta fight for your right to party“. Něco jiného by bylo, kdyby si Nikke pouštěl třeba něco od Wham! Venla si stále pamatovala, jak na školní diskotéce tančila se Sampou na Last Christmas. Katja ji po celou písničku sjížděla pohledem, jako by snad měla výsadní právo tančit na tuhle pecku s idolem všech holek ze třídy jenom ona, protože má stejné tričko s nápisem Choose Life, jaké nosí George Michael a Andrew Ridgeley. Venla na bratra přes stěnu párkrát zabušila a pak si nasadila sluchátka.

Dopis ležel na posteli. Vzala ho do ruky a vytáhla Lucovu fotku. Jeho vlasy rozčuchané větrem skoro cítila na tváři. Ze stolu vylovila růžovou dopisní soupřavu, jejíž maličké obálky a papíry byly převázané mátově zelenou hedvábnou stužkou. Soupřavu jí k Vánocům dali jakoby Nikke a Miiia. Ve skutečnosti dárek koupila matka, která Venliny mladší sourozence stále rozmazlovala, jak jen mohla. Nikke si nemusel sám ani mazat chleba, ačkoli mu bylo už deset. A dvanáctiletou Miiu pořád všude vozili autem. To Venla už ve druhé třídě jezdívala sama autobusem na hodiny klavíru.

Ze stojánku vytáhla růžovou tužku ozdobenou na konci štrápcem z peří a přitlačila hrot na dopisní papír. „Dear Luca...“ V tu chvíli ji někdo zatahal za rukáv. Strhla si sluchátka z uší a vrhla na Miiu ten nejvražednější pohled.

„Co chceš?“

„Někdo ti volá! Nějakej kluk!“ vřískala Miia a snožmo u toho poskakovala.

„Kdo to je? Opakovala jsem ti už stokrát, že když bereš telefon, musíš poslouchat, kdo volá.“

„Já vím, kdo volá!“ řekla Miia a naklonila se přes Venlu.
„Dear Luca...“

„Necháš toho!“ Venla vzala dopis ze stolu a strčila ho do šuplíku. „Koukej mi okamžitě říct, kdo volá, nebo budeš litovat,“ pronesla ztišeným hlasem.

„Když ti to povím, uděláš mi culík na stranu?“ žadonila sestra a naklonila hlavu.

„Kdo. To. Volá?“

„Je to ten Pasi,“ vykřikla Miia a v tu ránu zmizela do přízemí.

1

KUFR AUTA SE S HLASITÝM KLAPNUTÍM ZAVŘEL a Miia se rozhlédla kolem. Jak dlouho už u auta stojí? Viděl ji někdo? A opravdu se kufr červeného BMW před chvílí otevřel, protože si v kapse cvakala klíčkem?

Najednou měla pocit, že už si nemůže být ničím jistá. Jediným nezpochybnitelným faktem v tu chvíli bylo, že dívka, která leží v kufru auta psychoterapeuta Henriho Saastamoinena zabalená do igelitu, je mrtvá. Miia to poznala, hned jak ji spatřila, ale přesto dívka z jakéhosi důvodu položila ruku před ústa, aby zkusila, jestli dýchá. Vybavila si jedno dávné odpoledne v domě, kde před lety vyrůstala, a ránu, která ji tak vylekala, až kopnutím převrhla hrnek s kakaem na podlaze. Teprve když vstala z pohovky a přeskočila tmavou skvrnu od kakaa, která se vpíjela do bílého vlněného koberce, došlo jí, co se stalo. Za oknem na terase ležel v podzimně zbarveném listí ptáček. Pospíšila si ven, vzala ptáčka do dlaně a k zobáčku mu přiložila prst, aby zjistila, jestli dýchá. Pak s ptáčkem v ruce vběhla dovnitř, popadla z hrnku od kakaa brčko a opatrně ho vsunula do ptačího zobáčku. Foukla vši silou a modrošedě opeřená hrud' se brzy začala zase nadouvat, nebo tomu Miia aspoň chtěla věřit. V tu chvíli přišel domů otec. Když spatřil, o co se jeho dcera pokouší, vtrhl do obývacího pokoje a trásl jí zápěstím tak dlouho, dokud ptáček nespadl do skvrny od kakaa uprostřed koberce. Než Miia stihla cokoli učinit, otec už došel pro lopatku a odnesl ptáčka do nedalekého lesíku.

Miia vyskočila na chodník a vydala se klidným krokem vpřed. Toužila rozběhnout se ze všech sil, ale bylo lepší nevzbuzovat pozornost. Musí se jen bezpečně dostat domů.

Na rohu ulice se ale už neudržela, dala se do běhu a zastavila se teprve u domovních dveří. Srdce jí v hrudi divoce bušilo, stále stejně zrychleně a krátce dýchala, a ruce se jí tak trásly, že měla co dělat, aby z kapsy vytáhla klíče a strefila se do zámku. Dveře se konečně otevřely a Miia ucítila, jak jí z těla prchá veškerá síla, a hned v předsíni se svezla na zem do hromady reklamních letáků.

Odněkud se ozývalo houkání sirén, nebo jí znělo jen v uších? Pulz jí tepal v hlavě tak prudce, až s jistotou věděla, že tohle nepřežije. Umře na podlaze v předsíni na mozkovou mrtvici, zástavu srdce, šok. Ona, která ani ne před čtyřicetimi hodinami jen o vlasek vyklouzla ze spárů vraha, vypustí duši doma v předsíni vedle zapáchajícího pytle s odpadky.

Zavřela oči a spatřila pokoj vyzdobený růžovými tapetami a matku, která ji zvolna hladila po vlasech. Matčin vřelý pohled a teplá ruka spustily ještě silnější proud slz.

„Snažila jsem se toho ptáčka oživit,“ špitla Miia, když na chvíli utišila pláč.

„Počínala sis skvěle,“ konejšila ji matka a podala jí kapesník, který vytáhla z rukávu.

„Ale umřel.“

„Byl mrtvý už předtím, než ses ho snažila zachránit.“

„Proč?“

„Proč? Všichni jednou umřeme.“

„I ty? I táta? A Venla a Nikke taky?“

„Úplně všichni,“ řekla matka a dala jí pusku na temeno. „Ostatní zachránit nemůžeme, máme co dělat sami se sebou.“

Miia vstala ze země, našla tužku a posadila se za stůl v kuchyni. Najednou jí všechno připadalo jasné.

2

„VOLANÝ ÚČASTNÍK NENÍ DOSTUPNÝ. Prosím zavolejte později,“ přeříkával už bůhví pokolikáté dobře známý ženský hlas. Omluva zněla přátelsky, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že Noora zmizela.

Sněhobílá zánovní pohovka zavržala, když se na ni Lauri svezl a vzal si do klína notebook. Rozkliknul několik webových stránek novinových deníků, ale neobjevil jedinou zmínku o zmizelé dívce ani nic jiného, co by vysvětlovalo, proč má Noora vypnutý telefon. Dopoledne už zavolal i jejím rodičům, představil se jako prodejce časopisů a poprosil, jestli by mu dceru nezavolali k telefonu. Mají prý v nabídce nový časopis pro mladé a předplatitelky dostanou jako dárek make-up dle vlastního výběru. Noořin otec nabídku odmítl a prohlásil, že dcera odjela na víkend ke kamarádce. A vrátí se prý až v pondělí.

Hledat stopy, kde by se mohla nacházet, bylo marné i na jejím Instagramu, protože za posledních čtyřiaadvacet hodin na něm nic nepřibylo. Facebook se nevyplatilo ani otvírat, na něj už nechodil nikdo. Poslední fotka na instagramovém profilu Noořina blogu Madde's Life ukazovala šumivý nápoj v úzké skleničce, pod fotkou následoval výlev hashtagů o nejlepším dni v Maddině životě, báječné společnosti a že se svět rozhodujícím způsobem mění. Lauri pocítil žárlivé bodnutí.

Vstal z pohovky a přešel k oknu. Okno v obývacím pokoji Ojantausových měřilo tři metry na výšku, sedm na šířku a otvíral se z něj ničím nerušený pohled na moře. Lauri vytáhl

z kapsy telefon a přiložil jej k uchu. Zatímco poslouchal informaci, kterou přátelským tónem pronášel ženský hlas ve třech jazycích, snažil se v listopadovém šeru rozlišit obzor. Tenká vrstva sněhu, která ráno pokrývala zem, už roztála a moře i nebe zešedly do stejného odstínu. Bylo obtížné říct, kde končí jedno a začíná druhé.

Kde Noora je? Proč mu vůbec nedala vědět, i když mu z párty slíbila napsat a zavolat nejpozději cestou domů? Stalo se jí něco, nebo se jen seznámila s jiným klukem? Nedalo se říct, jestli Lauri víc žárlí, nebo se strachuje. Každopádně bylo hloupé pustit Nooru převlečenou za Madde na párty tajemné brandingové agentury. Už dopředu tušil, že něco nehraje, i školní preventistka Miia Pohjavirtová zastávala názor, že společnosti, které kontaktují bloggerky, mívají nezřídka velmi pochybné záměry. Ať už blog o smyšlené Madde získal mezi mladými ženami během krátké doby jakkoli velkou oblibu, proč by někdo vyzvedával náctiletou holku a odvážel ji na párty limuzínou?

Noora málem pukla nadšením, když Laurimu ukazovala pozvánku vytištěnou na černém silném kartonu honosnými, zářivě stříbrnými písmeny. Nemohla se dočkat červeného koberce, šampaňského, fotografů, kaviáru a všech těch významných lidí, které na párty potká a kteří by ji jako Nooru na ulici ani nepoznali. Ale na párty bude za Madde, mladou dívku ze čtvrti Punavuori, která má fantastický život, cestuje po světě a skoro dennodenně nakupuje luxusní značky, a nikoli za obyčejnou školačku z Palokaski.

Že Noora je Madde, Lauri odhalil, když ji náhodou zahlédl, jak na zahradě za domem pózuje ve vybledlém, hořčicově žlutém kulichu před foťákem na stativu a pohazuje u toho černými kadeřemi. Lauri okouzleně zpoza keře sledoval, jak

se dívka čas od času zajde domů převléknout a pak pokračuje ve focení a na pozadí mění drobné detaily.

Několik dní nato spatřil Lauri na chodbách školy v Palokaski desítky podivných žlutohnědých kulichů, jeden ošklivější než druhý, a zaslechl, jak několik dívek, které se vyznají v módě, nadšeně vypráví, že blogerka Madde má neomylný vkus. Hned jak přišel ze školy domů, otevřel Maddin blog, pochopil, co Noora na zahradě prováděla, a zamiloval se do ní ještě vášnivěji.

Posadil se zpátky na pohovku a uvědomil si, že už zase vytukává název Maddina blogu do vyhledávacího pole. Uprostřed monitoru se pomalu točil plážový míč a vtom klaply vchodové dveře. Lauri pohlédl do předsíně a zklamaně povzdechl, když si všiml tmavé postavy Toniho, jak si skopává boty. Doufal, že přišla matka. Byla sice otravná, ale i tak by se mu ulevilo, kdyby si s ní o Noore popovídal.

„Čau!“ zavolal starší bratr Toni a vpadl do obývacího pokoje ještě v bundě. Pokračoval dál do otevřené kuchyně a Lauri slyšel, jak otvírá ledničku. „Tak jak to de, vole?“

Lauri se podíval zpátky do předsíně a předpokládal, že tam spatří Toniho věrné poskoky Pilliho, Pullu a Jimba, ale pak pochopil, že bratr mluvil na něj. Zostražitěl. Naposledy si spolu říkali, co a jak, nejmíň před pěti lety. A od jejich posledního rozhovoru v podstatě uplynuly měsíce. Někdy bratra třeba několik týdnů neviděl nebo nanejvýš slyšel tlumené skučení z jeho pokoje.

„Všecko v poho?“ Toni se mu upřeně zadíval do očí a přitom si cpal do pusy plátek šunky z plastové vaničky.

„To se jako ptáš mě?“ ukázal na sebe Lauri prstem.

Bratr se posadil vedle něj na pohovku a Laurimu se k nosu donesl zatuchlý pach šunky. Cítil, jak se mu zvedá žaludek.

Maso přestal jíst už dávno, protože nechtěl konzumovat mrtvá zvířata. Ale to Toni pochopitelně nevěděl, a tak mu nabídl poslední plátek.

„Díky, nechci,“ zamumlal Lauri, ale kázání o velkochovech, emisích oxidu uhličitého a bezmasém dni si odpustil.

„Tak to já si dám. Hele, jedls dneska vůbec něco?“

Lauri nevěděl, co má odpovědět ani co si má myslet. Co po něm Toni chce? Proč ho zajímá, jestli jedl?

„Jo.“

„A co? Bylo v ledničce něco na ohřátí?“

„Co po mně chceš?“ vyprskl Lauri napruženě. Bratr ho děsil. Nejen chováním, ale celou svou bytostí – neklidné pohyby, záluďný pohled, mastné neučesané vlasy, vrzání kožené bundy, chlad venkovního světa, který z něj vyzařoval, cizost i ta udivující myšlenka, že jsou jedné krve a z jedné rodiny.

„Já nic nechci. Klídek, kámo. Co ve škole?“

„Kde je máma?“

Zmínka o matce přiměla Toniho vstát z pohovky a pospíšet si k oknu. Hned nato už ale zase seděl vedle bratra.

„Nemám páru,“ zašeptal ochraptěle, popadl Lauriho za paži a stiskl až trochu moc silně.

„Já jsem tvůj brácha. Jasný, ne?“

Laurimu se podivně sevřelo hrdlo. Chtěl se bratrovi vyškubnout, ale neodvážil se pohnout ani o centimetr.

„Řekni, že je ti to jasný.“

„Jo, je mi to jasný.“

„Bráčové musej držet spolu, ne?“

„Jo.“

„A já se o tebe postarám,“ řekl Toni a důrazně přikývl.

Lauri se na něj nedůvěřivě zahleděl.

„Teda soutěž o nejlepšího staršího bráchu roku bysem na sto péro nevyhrál,“ pokračoval, když spatřil bratrův výraz, „nedostal bysem se ani do top ten, ale záleží mi na tobě. Fakt že jo. A nikdy bych se na tebe nevykašlal, že bys zůstal na všechno sám.“

Toni povolil sevření a Lauri se instinktivně stáhl. Bratrovo ujišťování mu z nějakého důvodu vůbec neulehčilo. Toni si najednou schoval hlavu do dlaní, špinavýma rukama si prohrábl mastné vlasy a vypadal nekonečně unavený.

„Všecko v pohodě?“ zeptal se ho potichu Lauri. Na téhle překvapivé blízkosti se přece jen zdálo být něco dobrého. Toni se na něj usmál. Ten úsměv si pamatoval dávno z dětství. Bratr se tak usmíval, když byl Lauri ještě hodně malý a matka ho nechala Tonimu na hlídání.

„Jo, ale musím zas vyrazit.“

„Kam?“ zeptal se ustaraně Lauri. Nechtěl, aby tenhle okamžik minul tak rychle.

„Vem si tohle a někam to skovej.“ Toni mu podal starý ošoupaný telefon, který vyrobili ještě v době, kdy world wide web byl jen výsadou vyvolené menšiny a svět se ještě nikomu nevezl do kapsy.

„Cinkni mi z něj, kdyby se něco dělo, ale jinak ho někam schovej.“

„Proč?“

„Slibuju, že když mi z něj zavoláš, vezmu to. Vždycky.“

Toni vstal, neohrabaně bratra poplácal po rameni a vzápětí už vybíhal schody do patra. Za pár minut klaply dveře od domu a byl pryč. Vanička od krájené šunky jako jediná dosvědčovala, že se to celé Laurimu jen nezdálo.

V ruce chvíli obracel telefon, který mu bratr dal, a nakonec ho zastrčil mezi polštáře na pohovce. Měl sto chutí za bratrem vyběhnout, ale co by mu řekl? Neodcházej?

Otevřel notebook a v tu chvíli cítil, jak se mu zastavilo srdce: na blogu Madde's Life se objevil nový příspěvek. Obsahoval fotky limuzíny zvenku i zevnitř a Maddiny šaty z mnoha úhlů pohledu. Poslední fotka zachycovala kousek červeného koberce, po němž si vykračovaly její třpytivé boty. Madde vzrušeně očekávala večer a slibovala velké novinky a víc informací dalšího dne, až se dostane z nejhorsí kocoviny.

Noora očividně žila, jinak by nemohla aktualizovat blog. Určitě zrovna trávila čas někde na druhé straně zeměkoule na nejlepší afterparty svého života a zavolá, hned jak se vrátí domů. Tak proč se Laurimu neulevilo? Proč v něm hlodalo podezření, že něco není v pořádku?

Kliknul na Gmail, aby mohl okomentovat Maddin příspěvek. Namísto přeměrování do jeho e-mailové schránky se ale objevila přihlašovací stránka a vedle jeho jména ještě profil jiného uživatele. Stálo tam „branditup“. BRÄND IT UP. Ve zlomku vteřiny si Lauri vzpomněl, kde už tato slova viděl – vytištěná na černé kartonové pozvánce.

Přejel kurzorem na uživatelské jméno, které stálo nad tím jeho, kliknul na něj a do pole pro heslo napsal „branditup“. Na monitoru se objevila modrá lišta, která pomalu a trhaně nabíhala. Zdálo se to jako věčnost, ale pak se e-mailový účet otevřel. Všechny přijaté zprávy měly jako odesílatele Madde.

Světla v tělocvičně potemněla a parket se zaplnil páry lepícími se k sobě. Ruce chlapců nenápadně sklouzávaly dívkám z pasu na zadek a nemotorně ho osahávaly.

Venku byl mrazivý podzimní večer. Foukal vítr a přšelo vodorovně, dešťník vůbec nepomáhal. Venla nakoukla oknem dovnitř a dlouze potáhla ze stříbrné belmontky. Z otevřených dvoukřídlových dveří se nesl nový hit Glenna Medeiose. Venla si tiše notovala jeho slova.

*„If I had to live my life without you near me
The days would all be empty
The nights would seem so long
With you I see forever oh so clearly
I might have been in love before
But it never felt this strong“*

V tu chvíli jí pohled utkvěl na Pasim. Netančil. Stál v koutě, povídal si s nějakým klukem a letmo koukal ke dveřím. Venla věděla, že čeká na ni, ale dovnitř jít nedokázala.

Zvedla ke rtům neprůhlednou plastovou láhev od džusu, v níž měla směs toho, co tátův bar dal: whisky, koňak, likéry a campari, ode všeho zhruba stejně, právě tak málo, aby otec nepoznal, že něco chybí. Hořký koktejl nutil ke šklebu, ale zároveň uklidňoval. Uvnitř spustila Madonnina La isla bonita a její myšlenky se nepozorovaně přenesly do Itálie, ke slunci, starodávným uličkám, pizze, zápachu odpadků všude kolem a vůni

kávy. Představila si, jak by s Lucou kráčeli zavěšení do sebe s raybankami na očích. Hodně by se smáli, líbali by se a zastavovali u malých stánků se zmrzlinou. Dala by si pistáciovou. Okusila ji jednou u moře na dovolené s rodiči. Nechutnala nijak výjimečně, ale po návratu uváděla v památníčcích a deníčcích přátelství do kolonky oblíbené jídlo vždycky pistáciovou zmrzlinu. Znělo to atraktivně a speciálně.

Odhodila cigaretový špaček na zem a zadupla ho. O Itálii snila marně, stála na školním dvoře v Palokaski, v ruce svírala oranžovou láhev od džusu plnou alkoholu a všechny její kamarádky, s nimiž strávila celý dosavadní život, stály jen pár metrů od ní. Byly jedna jak druhá, všechny jedly šunkafleky s tím nejobyčejnějším kečupem, četly Bravíčko a z jiného časopisu pro mládež si vystřihovaly přihlašovací kupony do celofínské amatérské soutěže o královnu krásy Miss Blue Jeans. Venla nechtěla být jako ony. Nechtěla tenhle život. A teď se nabízela alternativa.

Dlouze si lokla z láhve a zapálila si další cigaretu. Naposledy nakoukla do sálu, otočila se na podpatku a zamířila po písčité cestě do centra.

3

MIIU PROBUDILA TUPÁ BOLEST HLAVY. Uvědomila si, že leží na kuchyňském stole. Sypací vůz venku škrábal pluhem o asfalt, až to trhalo uši. Se zasténáním otočila hlavu a pohlédla na hodiny na mikrovlnné troubě. Ukazovaly pět ráno. Kolik hodin prospala na stole zavaleném novinami a krabicemi od pizzy?

Žádný div, že takhle usnula. Velkou část minulé noci strávila na policejní stanici a vyprávěla, co se odehrálo večer. Předtím prchala před svým přitem Anttim místními lesy a on ji málem zavraždil.

Kdy se její život proměnil v horor?

Vtom si vzpomněla, co spatřila v kufru BMW.

Antti říkal, že mrtvol ještě přibude.

Postavila se. Bolelo ji celé tělo, v ústech cítila pachůň česneku. Prohlédla si místo, kde spala, za uplynulých dvanáct hodin se u něj s jistotou objevily nejméně dvě nové krabice od rodinné pizzy a tři láhve od koly. Jednu popadla a zbytek zteplalého nápoje si obrátila do úst. Z okraje stolu popadla osamělý kousek pizzy a přitom zahlédla slovo napsané červeným fixem na horní krabici.

VENLA.

Zvolna krabici nadzvedla. Pod ní se objevila další krabice, hustě popsaná a pokreslená šipkami přes sebe. Několik slov bylo zakroužkovaných: Laura, Saska, Antti.

Svezla se zpátky na židli. Pomalu se jí začaly vracet včerejší události. Když ráno ležela na podlaze v předsíni, najednou jí

došlo, že celá série událostí od dívky ležící v kufru po nalezení mrtvoly Laury Andersonové před několika týdny nějakým podivným způsobem souvisí s ní a její sestrou Venlou, která před více než dvaceti roky ve svých šestnácti letech zmizela. Pořád ne tak docela chápala, jakou úlohu hrála v řetězci myšlenek Venla, ale svou vlastní roli v hrůzostrašných podzimních událostech identifikovala snadno. Všechny stopy vedly k ní.

Laura Andersonová zmizela během posledního prázdninového víkendu. Tělo leželo v moři skoro dva měsíce, než vyplavalo na hladinu a voda ho zanesla k pláži v Palokaski. Pitva prokázala vysoké hormonální hodnoty, což poukazovalo na to, že dívka z nějakého důvodu podstupovala hormonální léčbu. Příklad způsobil pozdvižení nejen v bulvárních denících, ale i ve škole v Palokaski, kam Laura chodila a kde Miia pracovala jako preventistka. O případ se velmi zajímal také Saska, vnuk jejího bývalého kolegy od policie Korhone-na, a pustil se do vyšetřování na vlastní pěst. To se mu ale stalo osudným a před podzimními prázdninami ho našli zavražděného v místní posilovně KASKIGYM24.

Předevčírem večer se Miia po zběsilé honičce dozvěděla, že oba mladé lidi zabil její přítel Antti, a málem přišla o život i ona sama. Nakonec se ale vstříc jisté smrti zřítíl z pobřežní skály právě Antti. Ze skály, kde spolu byli sami dva, uvědomila si najednou. Jeho doznání mohla dosvědčit jen ona, a pravdivost její výpovědi nemá kdo potvrdit, pokud by o ní někdo pochyboval.

No a ráno našla mrtvolu v autě svého terapeuta Henriho Saastamoinena. V autě psychoterapeuta, kterého jí doporučil její bratr Nikke.

Jedinou spojnicí mezi Anttim a Saastamoinenem představovala ona. Bylo jen otázkou času, kdy to dojde i někomu

na policii, a do toho okamžiku musí Miia objevit skutečného viníka. Musí najít Saastamoinena, než policisté naleznou její otisky prstů na terapeutově autě.

4

„TENHLE TEĎ PŮJDE SPINKAT,“ oznámil Nikke a se zívnutím přemístil růžového My Little Ponyho na roh koberce. Ostatní děti si hrály ve svých pokojích, ale Matilda dotáhla veškerý svůj arzenál poníků před Nikkeho, jen co v televizi skončily nedělní ranní pohádky.

„Ještě nemůže spinkat, zrovna přece vstal. Tendle mu udělal snídani, musí papat.“

„Ale tenhle musí spinkat, protože tenhle totiž...“ zamumlal Nikke a očima pátral po Aikku. Tutéž hru už znovu v žádném případě nezvládne. My Little Ponyové si pořád jen navzájem česali hřívu a hodnotili ošklivé účesy ostatních poníků. „Tohohle totiž...“

„Tohohle totiž bolí břicho,“ zaslechl Nikke volat Aikku z koupelny. „Pamatuješ si, zlatíčko, jak tě minulý týden bolelo břicho a chtěla jsi taky jen spát a nesnědla ani snídani?“

Aikku se objevila ve dveřích s košem na prádlo v rukou. Se zjevnými obtížemi jednou rukou koš pustila a poslala Nikkemu vzduchem polibek. Nikke ho chytil do dlaně a tu si přitiskl na hrud'. Aikku potřásla hlavou, rádoby otráveně, ale úsměv odhalil, že ji jeho gesto dojalo.

„Tak jo, může jít spinkat, ale tendle mu přinese k posteli kyblíček a pak ho tendle chytne za ručičku a zazpívá mu něco od Robina.“

Holčička vstala, přičemž jí zavlály andělské kadeře, a oznámila, že jde do pokojíčku hledat nějakou věc, která by se hodila jako kyblíček. Jakmile zmizela z dohledu, Nikke vyskočil

na nohy a pospíšil si obejmout ženu, která skládala na pohovce prádlo. Pobrukoval si přitom nejnovější hit idolu náctiletých dívek Robina.

„Jsi ta nejlepší máma, jakou znám,“ zašeptal Aikku do ucha a několikrát jí olízl lalůček.

„Díky, akorát že mi ráno celkem jednoznačně dali najevo, že se odsud můžu odstěhovat, protože jsem supernesnesitelná a hloupá.“ Vykroutila se mu a otočila se, aby ho políbila. Nikke na polibek lačně odpověděl a přivinul ženu k sobě.

„Nedáme někde rychlovku? Nemůžu se zdržet dlouho.“ Vstal z pohovky a chytil Aikku za ruku. „Už to mám, půjdem do sauny.“

Aikku setrásla jeho ruku a přitiskla se k opěradlu, jako by chtěla ukázat, že ona nikam nepůjde.

„Mně vždycky říkali, že sex v sauně je hřích.“

„I v nevytopený, jo?“

Nikke se na ni obkročmo posadil. Usmála se a pokusila se ho odstrčit. „Tak v nevytopený možná ne, ale nemůžem přece saunu zamknout, když děti...“

„Půjčím jim mobil. Stáhnul jsem do něj ty hry, který je baví.“

„Fakt, jo?“

Nikke se zadíval na Aikku, která se tvářila, jako by okusila neznámou chuť, možná něco zkaženého nebo prostě jen překvapivě zvláštního. Výrazům tváře a náladám téhle ženy stále ještě pořádně nerozuměl.

„Tak zajdem do té sauny, nebo jak?“ zašeptal a hryzl ji do ucha. Hry do mobilu nestáhl proto, aby si mohli v kľidu užít sex, ale protože Aikku neměla dost peněz, aby dětem koupila chytré telefony. Jako školní psycholog věděl, jak nelítostně v dnešní době mladí soupeří, kdo má lepší

vybavení, a navrhl Aikku, že dvěma nejstarším koupí vlastní telefony, za které se nebudou muset stydět. Ona ale ne-souhlasila. Prohlásila, že o peníze na mobily poprosí otce Olliho a otce Iisy.

„Říkala jsem ti, ať si nezačínáš hrát na tatínka.“ Její hlas zpřísněl, takhle ji Nikke nikdy neslyšel. Její čtyři děti měly každé jiného otce, tedy až na nejmladší, což byla dvojčata. Podle svých slov toužila Aikku jen po dětech, ne po muži, a adepty na otce vypoklonkovala ven z bytu, hned jak se jí ukázal pozitivní těhotenský test. Podle kamarádek vždycky v pravidelných intervalech otěhotněla jen proto, aby nemuse-la chodit do práce.

Nikke si povzdechl a promnul si spánky. „Já si na otce hrát nezačínám. Ty hry jsem stáhnul jenom... No jen z čirý dobro-roty. Do hajzlu,“ dodal ještě tiše, protože nechtěl před dětmi mluvit sprostě.

„Jo, přesně, je to v hajzlu,“ zahulákala Aikku, že to jistě slyšely i děti od sousedů. Nikke se na ni zahleděl s údivem a po-těšením. Tohle by Suski nikdy nevyslovila ani omylem. Její ustavičná potřeba mít všechno pod kontrolou – především sebe a zároveň i manžela – učinila jejich život bezvýznamným a plytkým. Pro velké city ani vášně už v něm nezbývalo místo, popravdě se do něj vměstnalo tím méně věcí, čím déle pokračovali v léčbě neplodnosti, došlo mu najednou. Sám pro sebe neměl dlouho nic jiného než běhání. Ale teď má Aikku, která ho bere, jaký je, a toho se on nehodlá vzdát.

„Proč se tak rozčiluješ kvůli pár hrám?“ řekl smířlivě Nik-ke a pokusil se ji políbit na krk. „Vždyť minulý týden ti neva-dilo, že jsem vzal holky do kina a Olliho na hokej.“

Aikku vstala a z koše na prádlo popadla tričko, které leželo nahoře. „Co kdyby ses vrátil domů ke své ženě?“

„Takže jde o Suski?“ povzdechl si Nikke. Skoro s úlevou si vyslechl, že na ni Aikku přece jen žárlí. Už dlouho se obával, že její náklonnost má jen jeden cíl, že čtyřnásobná matka samoživitelka po něm chce jen sex.

„Kristepane. Zase si o sobě tolik nemysli. Suski je ze všech mých starostí ta nejmenší.“

V tu chvíli se v předsíni rozdrncel zvonek, děti jako na povel vyběhly ze všech koutů bytu a všechny volaly, že jdou otevřít.

„Já tušila, že budeš tady,“ řekla Miia, když vešla do obývacího pokoje v doprovodu čtyř dětí, a probodla Nikkeho pohledem. Z očí jí nevyzařovalo obvinění, ale něco mnohem horšího – zklamání. „Ahoj i tobě,“ pozdravila kamarádku, aniž by se na ni podívala.

„Padejte do pokojíčků, všichni!“ zakřičela Aikku na děti a dvojčata vyprovodila za ruku z obývacího pokoje.

„Můžu ti to vysvětlit,“ zaslechl se Nikke, jak říká, a rozesmál se. Ta věta zněla jako z posledního dílu americké telenovely. „Totiž, přišel jsem tady Aikku spravit... topení,“ pokračoval a pokývl k termostatu trčícímu pod oknem. Před kolika dny sestře přísahal, že poměr s její kamarádkou už ukončil?

„Je mi fuk, co tu děláš. Teď ale půjdeš se mnou.“

5

STŮL SE ZAKYMÁCEL, když na něj Nikke postavil dvě velká piva.

Miia mlčky popadla půllitr. Nebylo jí do řeči. Ačkoli za posledních dní hleděla smrti do tváře víckrát než běžný člověk za celý svůj život, nedávná scéna u Aikku byla jistým způsobem onou poslední kapkou. I když o bratrově vztahu s kamarádkou už nějakou dobu věděla, nevěřila, že by Nikke zašel tak daleko a pouštěl se do hrátek s Aikku u ní doma.

„Barman se nám už chystal nalejt řezanej koňak. Prý jsme si ho dávali posledně. Už nás tu maj za štamgasty,“ prohodil Nikke a posadil se. Stůl se znovu zakymácel a z Nikkeho sklenice vyšpláchlo pivo na podlahu.

„Nevím, jestli by nás to nemělo znepokojoovat,“ ozval se zpoza sklenice a pokusil se usmát.

Miiu jeho vtípky nerozesmály. Přišla sem pro informace o Henrim Saastamoinenovi, ne aby poslouchala jalové plácání překypující pocitem viny.

Od Aikku odešli rychle a automaticky zamířili do Staré dámy, která byla ze dvou sídlištních hospod v Palokaski tou civilizovanější. Ani jeden cestou nic neříkal. I to proběhlo jakoby automaticky.

„Tak kde tě tlačí bota tentokrát?“ zeptal se Nikke, když se obsah obou půllitrů už blížil ke dnu.

Miia vstala, došla si k baru pro další pivo a spustila. Vyprávěla, jak ve snaze najít na internetu informace o terapeutovi jménem Henri Saastamoinen probděla skoro celou

noc. Jak našla spoustu lidí toho jména, běžce přes překážky, klusácké jezdce, prodejce aut, údržbáře, bankovní ředitele, ale ani jednoho terapeuta. Prošla desítky registrů terapeutů, psychoterapeutů, zážitkových terapeutů, psychologů, psychiatrů, psychoanalytiků, a dokonce jasnovidců, vygooglovala si publikace a výzkumy z oboru, pročetla odborné časopisy a protokoly, ale toho správného Saastamoinena pořad nenašla.

Hlavou jí během noci mnohokrát problesklo, proč tohle neučinila už před prvním setkáním. Ona, která si googluje všechno, naprosto všechno, si neproověřila svého terapeuta. Ale tehdy šlo o výjimečnou situaci. Závislost na internetu, která se střídavě zhoršovala, se jí vymkla z rukou a kontrolu nad sebou definitivně ztratila poté, co se jí rozbil počítač. Zapomínala jíst a spát a nakonec rozmlátila auto jednomu otci od rodiny, který přes internet hledal sexuální partnerku, načež Miiu zadržela policie. Když ji pak Nikke objednal k Saastamoinenovi, vygooglovat si terapeuta ji ani nenapadlo.

Dlouze si lokla a pokračovala ve vyprávění. Po rozednění konečně vzala do ruky telefon a zavolala na číslo, na kterém se k terapeutovi objednávala.

„Hádej, jak to dopadlo,“ prohodila Mii a vyzývavě se na bratra zadívala. Ruka, kterou svírala püllitr, se jí skoro nezatelně třásla.

„No jak?“ zeptal se Nikke a kroužil prázdnou sklenicí.

„Velký překvapení – číslo neexistuje.“

„Možná jen nechce mluvit s pacientama v neděli ráno,“ podotkl bratr a zamával sklenicí směrem k barmanovi. Ten unaveně zakroutil hlavou.

„Self service.“

„Říkala jsem, že neexistuje, ne že není dostupný!“ Miia cítila, jak se jí zrychluje tep. „Koukej mi říct, kdes mi toho terapeuta sehnal!“

„Není to jedno? Není snad nejdůležitější, že se vám na těch sezeních podařilo vyřešit ty tvý obsese?“

„Jsem si jistá, že Saastamoinen je Anttiho kumpán.“

„Do hajzlu, ségra, ty ses pomátla. Kam na ty svý nápady chodíš?“ vykřikl Nikke, popadl sklenici a vstal. U baru třískl s púllitrem před barmana a vyšel ven.

6

„PÁR JEŠTĚ DÁM,“ hlásila Emilia, mrkla u toho a spokojeně konstatovala, že to vůbec neznělo zadýchaně, ačkoli má za sebou už padesát dřepů. Náročné cvičení představovalo vždy nejlepší lék na rozčilení.

Vstala a nehledě na roztřesená stehna se usmála do kamery GoPro a natočila se přesně tak, aby každého na její hubené 170centimetrové postavě uhodil do očí zakulacený zadek. „Fakt to funguje. Dřepujte!“

Pohodila hlavou k cestě, která o několik metrů dál zatáčela do lesa, a popelavě blondatý culík jí energicky zavlál.

„Tak pojďme!“

Dlouhými svižnými kroky vyběhla na písčitou cestu. Kamerou v ruce natáčela ubíhající krajinu, slunce probleskující větvemi a na chvíli zaostřila na svalnatá stehna. Obchodní značku Emiliina fitness videoblogu LIFE ACCORDING TO ME tvořila kromě takřka dokonalých hýždí i videa natočená při běhání v lese. Obojí si našlo stálé fanoušky, soudě minimálně podle toho, že na YouTube měl vlog deset tisíc odběratelů. Někteří ho sledovali i kvůli tipům na cvičení, ale těch asi moc nebylo, protože cvičení se zakládalo spíš na osobních pocitech než fyziologických aspektech. Sama Emilia si nemyslela, že vlog patří do kategorie fitness, ale mnoho lidí od ní získávalo tipy pro zdravý životní styl. Lidé už byli ohledně jídla tak mimo, že když se začali řídit potravinovým diagramem, dostali pověst expertů na výživu.

Emilia vždycky běhala v lese, což přitahovalo především zahraniční odběratele. Přišel jí nespočet zpráv, které uváděly,

jak se lidé potí na běžeckých pásech v posilovně, sledují její videa a představují si, že běhají uprostřed finských jehličnatých lesů, ačkoli ve skutečnosti byli vězni betonových domů milionových měst a stromy neviděli mnoho dní.

Vlog si založila před rokem, poté co se v rámci práce na centrále kriminální policie zúčastnila školení o sociálních médiích. Seznámili se tam mimo jiné s vlogery a youtube-ry a pro zábavu si to vyzkoušeli i sami. Mluvení na kameru, pohyblivý obraz, práce s gesty a důrazem v hlase a myšlenka na bezprostřední, aktivní spojení se světem ji okamžitě uchvátily, ačkoli Facebook, Twitter ani blogy ji předtím moc nebraly. Možná proto, že uživatelům dávaly možnost být něčím jiným, než doopravdy jsou. Na videu se oproti tomu nedalo lhát či přetvařovat se, nebo to bylo alespoň nesmírně obtížné. Okolní realita, výraz a gesta by předstírání okamžitě prozradily.

Ještě toho večera si Emilia založila vlastní kanál na YouTube a natočila se při běhání, protože ji nic lepšího nenapadlo. Při běhu náhodně komentovala aktuální novinové titulky, sexuální život sousedů, ptáčky poletující v křoví i počínající bolest v koleni, způsobenou opakovaným namáháním, a lidem se to líbilo stejně nepochopitelně, jak nepochopitelné to bylo. Pár dní nato dokonce obdržela od jednoho diváka tipy, jak bolesti v koleni ulevit.

Listopadový les připravující se na zimu tiše tančil v rytmu jejích lehkých běžeckých kroků. Stíny se protáhly a toužily se už spojit do jednoho velkého šera, ačkoli bylo sotva odpoledne. Na obzoru vytrvale zářil oranžový proužek světla a probleskoval mezi stromy. Jako by slunce z posledních sil bojovalo proti polární noci. Každý rok temnota překvapila svou totálností a každý rok si Emilia v téhle době říkala, že příští rok se v listopadu vydá za sluncem na jih. Nikdy si ale včas

nevzpomněla, aby si koupila zájezd a zažádala o dovolenou, takže místo aby ležela v plážovém křesílku, zase je v lese bičovaném deštěm se sněhem.

V lese vládl neochvějný klid nedělního odpoledne. Kroky rytmicky skřípaly na písčité cestě, občas se odněkud ozvalo zaštěkání. Pro tenhle běh to jako zvukový doprovod bude stačit. Emilii do řeči nebylo, ačkoli povídání o polární noci by jistě nadchlo cizince, kteří tmu trvající tři měsíce nikdy nezažili. Opravdová exotika! Myšlenky jí kroužily kolem nového pracovního projektu, na kterém měla začít dělat v pondělí, ale o práci nemůže desítkám tisíc odběratelů vyprávět, i když to by je pravděpodobně zajímalo o poznání víc než listopadová tma.

Nový projekt představoval pro Emilii splnění snu. Na centrále kriminální policie pracovala už skoro dva roky, ale doteď jí přidělovali jen případy praní peněz. A tak ji nadchlo, že se konečně dostala ke kriminálnímu vyšetřování. Místní policejní oddělení v Palokaski požádalo o pomoc. Vyšetřování dvou vražd se zadrhlo a jednou z obětí byl navíc vnuk tamějšího komisaře. Jenže včera ráno onen komisař zavolal a oznámil, že je případ vyřešený. Osobní trenér jménem Pekka Hulkko, známý také pod přezdívkou Antti, který pracoval ve fitness centru KASKIGYM24 v Palokaski, se těsně před smrtelným pádem ze skály do moře k vraždám přiznal. Přítomná u toho byla pouze Hulkkova přítelkyně Miia Pohjavirtová, která dříve působila jako internetová specialistka na policii v Palokaski a teď pracovala jako školní preventistka. V tomhle vzorci něco nesesedělo, ale Emilia ještě nevěděla co.

Přidala do kroku. Proč se jí vždycky stane přesně tohle – zrovna když se má dostat k něčemu pořádnému, vyřeší se to samo od sebe dřív, než by stihla do pěti napočítat. V pondělí

ráno se v Palokaski jen otočí a pak ji čeká návrat do její kanceláře k nekonečným hromadám účetních dokladů.

V tu chvíli ucítila náraz do ramene. Chvíli trvalo, než si uvědomila, co se přihodilo – po úzké cestičce běžela evidentně příliš pomalu a ultraběžec v upnuté kombinéze, kterého viděla teď daleko před sebou, do ní při předbíhání vrazil, ať už omylem, nebo záměrně. Však ona mu ještě ukáže, kdo tady komu překáží v cestě!

Zrychlila do sprintu, uběhla několik desítek kroků a zastavila, jako by narazila do zdi. Chytla ji křeč do lýtka. S tváří zkroucenou bolestí se svezla na nejbližší pařez, natočila na sebe kameru a nasadila překvapený výraz.

„Páni,“ pronesla na kameru a masírovala si lýtka. „Tohle už se mi pěkně dlouho nestalo. Jak si možná pamatujete, naposledy mě chytaly křeče do lýtek za prvních veder začátkem léta.“

Zazoomovala na lýtka a pak zabrala na kameru okolní potmělý les.

„Vzduch voní sněhem. Myslím, že v noci zase napadne. Schválně jestli se tentokrát udrží...“

Větu nedořekla, protože si vedle vysokého smrku povšimla haldy, která vypadala jako kupa sněhu. Natočila kameru na sebe. „Támhleto vypadá na úplnou závěj. Jak je to možné, když letos na podzim nasněžilo sotva pár milimetrů?“

Vstala a zkusila na nohu opět přenést váhu. Nejhorší bolest už přešla, takže nebude muset domů poskakovat po jedné. „Zbytek nejspíš dojdou, co myslíte?“ pronesla a natočila kameru na sněhovou závěj. Čas od času jí zkřížily cestu přírodní úkazy, které u diváků vzbuzovaly velký údiv a zájem, jako například hromada medvědích exkrementů, do které v létě málem šlápla.

Z písčité cesty odbočila do lesa. Se ztuhlým lýtkem se jí po nerovném terénu nešlo snadno, obličej jí odíraly smrkové větve a tenisky měla okamžitě promáčené. Vracet se ale nechtěla, protože čím víc se k hromadě blížila, tím víc rostla její zvědavost – kupa už nevypadala jako sníh. Vypadala jako velký igelitový pytel.

„Krucinál,“ vyprskla, jakmile se dostala až k pytli a podívala do kamery. „To sem nějaký kretén vyhodil stavební suť?“ pokračovala a jednou rukou trhala neprůhledný igelit, zatímco druhou držela kameru. Pytel se někdo zjevně snažil schovat, protože ho zčásti zakrýval mech.

„Koukněte, tady jsou otisky zvířecích zubů,“ ukázala Emilia na kousance v igelitu. „Nějaký chudák zajíček se to zřejmě snažil jíst, snad se neudusil igelitem, nebo...“

Kamera tiše spadla do vlhkého mechu, a než se vypnula, zaznamenala uši drásající výkřik.

Slunce jí svítilo okýnkem rovnou do obličejů. Venla zavřela oči, přitiskla hlavu na vyhřáté sklo a nohy natáhla na palubní desku kamionu. Venku se míhala krajina Skåne – sýpky, obtlouštělé krávy a červeně natřené staré domky jako z pohlednice. Nipa si hlasitě broukal Marii Magdalenu od Sandry a prsty bubnoval do volantů. Venle se chtělo vrískat nadšením. Křičet svobodou a lehkostí, která v ní vířila jako venku fučící vítr.

Noc na lodi proběhla lépe, než by se odvážila doufat. Nipa ji odvedl nejdřív do zakouřené kamionácké kantýny, kde houf řidičů jedl pečené klobásy s kaší a popíjel hustou černou kávu z hnědých plastových kelímků. Kdosi měl v kapse láhev průzračné tekutiny, a tak řeč nestála. Venla se posadila na židli v rohu kantýny a chlapi ji nechali na pokoji. Stopaři s nimi asi cestovali tak běžně, že nikomu se nechtělo vyzvídat zrovna o jejím životě nebo o důvodu, proč chce zmizet z rodné země. Později proklouzla do spací místnosti a s batohem pod hlavou se uhnízдила na lůžku potaženém vínově rudou pogumovanou látkou. Když odcházela, Nipa jí nabídl, že jestli s ním chce jet dál, může ráno přijít na palubu pro auta. Za ranního slunce prosvištěli Stockholmem směrem k jihu.

Na rty se jí pomalu vloudil úsměv. Rozesmávalo ji skoro všechno. Bláznivý Nipa, který mezi pěveckými sóly vyprávěl o ženě a dětech, snadnost útěku i fakt, že nikdo netuší, kde je. Všichni si myslí, že je na návštěvě u nějaké kamarádky v Helsinkách. Nikdo by neuhodl, že je v cizí zemi! A už vůbec ne, že se nikdy nehodlá vrátit.

Odpoledne najel Nipa s kamionem zkušeně na trajekt a došel jim oběma pro kávu. Ke kávě snědl pár zářivě rudých klobás

a nabídl i jí, ale Venla si nedala, ačkoli nevolnost už ji netrápila tak často jako dřív. V dálce se rýsovaly břehy Dánska. Za chvíli bude znovu v jiné zemi a ještě dál od domova.

Na hamburské nádraží dorazili nedlouho před půlnocí. Vlaky už nejezdily, první pojede v 5.14 ráno do cílové stanice Vídeň. Odtamtud se dá bez přestupu dostat do Říma.

„Tady se vyskytuje všelijaká pakáz. Nebylo by lepší jít na noc k Finský námořnický misi?“ nadhodil Nipa, když zastavil před nádražím. Venla zaslechla v jeho hlase starost. Chvilku se jí chtělo souhlasně přikývnout, ale už se rozhodla, že si poradí sama. Kdyby teď souhlasila, bude sedět u Nipy v kabině ještě ve chvíli, až jeho nákladák bude vyjíždět z trajektu zpátky v helsinském přístavu na poloostrově Katajanokka.

„Dík, Nipo. Moc děkuju za všecko.“ Natáhla se, aby ho políbila na tvář, pak vzala za kliku a zkušeně seskočila z vysoké kabiny do teplé zatuchlé noci. Nádražní halou se rozléhal hlasitý povyk podezřelých hloučků.

Venla prošla tmou k otevřenému stánku s kebabem a z tašky vytáhla pytlík brambůrků, který si koupila, když přijeli do Německa. Nipa jí ho chtěl koupit, ale ona mu to zakázala a zaplatila i jeho kafe a klobásu. Před odjezdem si vyměnila německé marky a chtěla aspoň nějak projevit vděčnost muži, který ji svezl. Snědla brambůrky, vypila láhev limonády, kterou ukradla v kamioňácké kantýně, opřela se o batoh a vzala do ruky knížku se zohýbanými rohy, finský román Zbraň na zabíjení býka od Leny Härkkönenové. Musí zůstat vzhůru, zítra se vyspí ve vlaku.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.